

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/23/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012201338
Dátum vydania rozhodnutia:	27.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012201338.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Ľubice Filovej a JUDr. Júlie Horskej, v právnej veci žalobcu: Z. P., bytom H., zastúpený JUDr. Helenou Kontrovou, advokátkou, 941 32 Semerovo č. 414, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, odbor Železničnej polície, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-OŽP-471-007/2012 zo dňa 6. júna 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. októbra 2013, č. k. 5S 231/2012-24, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. októbra 2013, č. k. 5S 231/2012-24 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 15. októbra 2013, č. k. 5S 231/2012-24 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. PPZ-OŽP-471-007/2012 zo dňa 06.06.2012, ktorým žalovaný potvrdil personálny rozkaz č. 134 zo dňa 24.02.2009, ktorým bol žalobca v zmysle § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len zákon č. 73/1998 Z.z.) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Železničnej polície. Žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu posudzoval v intenciách ustanovení § 241 ods.1,2,3,4 zákona č. 73/1998 Z.z. v spojení s § 266 ods.3, s § 193 ods.1 písm. e), s § 17 ods. 1, s § 48 ods. 3, písm. g) a s § 192 ods.1, písm. e), s § 238 ods.3 uvedeného zákona a súčasne v intenciách ustanovení § 1 zákona č. 547/2010 Z.z. o začlenení Železničnej polície do Policajného zboru a o zmene a doplnení niektorých zákonov v spojení s § 2 ods.1, s § 3 ods.1 uvedeného zákona, ktorú právnu úpravu citoval, poukazom na rozhodnutie ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky č. 42 zo dňa 23. marca

2009, rozhodnutie ministra vnútra Slovenskej republiky č. p.: SLV-PS-1051/2010 zo dňa 23.12.2010, rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 164/2010 o prechode správy majetku, majetkových práv a záväzkov z rozpočtovej organizácie Železničná polícia na rozpočtovú organizáciu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, nariadenie ministra vnútra Slovenskej republiky č. 161/2010 o zriadení útvarov služby železničnej polície Policajného zboru a o zmene a doplnení niektorých interných aktov riadenia, postupom podľa ustanovení piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo.

Krajský súd z predloženého administratívneho spisu mal preukázané, že personálnym rozkazom č. 134 zo dňa 24. 2. 2009 bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka železničnej polície podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., a to z dôvodu, že svojim konaním porušil služobnú prísahu a povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby; prvostupňový správny orgán takto rozhodol, keď mal preukázané, že počas služby dňa 12.01.2009 sa žalobca spolu s ďalšími účastníkmi služobným motorovým vozidlom odviezol k bližšie neurčenému reštauračnému zariadeniu v Bratislave, v blízkosti Zimného štadióna kde po vystúpení z vozidla prikázal mjr. Mgr. Q. N., ako nadriadený npr. Z. C., aby vozidlo zaviezol späť, a to aj napriek tomu, že nebol zapísaný v knihe prevádzky služobného motorového vozidla ako oprávnená osoba na jeho riadenie, o čom žalobca mal vedomosť; v ten istý deň o 20:00 hod. sa služobným motorovým vozidlom pre neho a ostatných npr. C. vrátil, pričom musel prerušiť služobný úkon, ktorý v tom čase vykonával, a teda odviezol aj žalobcu späť na Železničnú stanicu Bratislava - Hlavná stanica; dňa 09.02.2012 Prezídium Policajného zboru, odbor Železničnej polície obdržalo od žalobcu oznámenie, v ktorom uviedol, že má záujem pôsobiť v služobnom pomere a žiadal zaradiť ho do výkonu štátnej služby, zotrvávajúc na názore, že neboli dôvody uvedené v personálnom rozkaze o prepustení zo služby, jeho odvolanie je dôvodné a sú dôvody na to, aby personálny rozkaz o jeho prepustení bol zrušený; dňa 13.02.2012 Ministerstvo vnútra SR, Prezídium Policajného zboru, odbor Železničnej polície Bratislava oznámilo žalobcovi, že vzhľadom na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, ktorým bolo zrušené rozhodnutie podľa § 251 ods. 2 písm. b), e) O.s.p. a vec bola vrátená na ďalšie konanie, po vrátení spisového materiálu bude s poukazom na citované rozhodnutie opätovne uskutočnené odvolacie konanie; žalobca podaním doručeným dňa 27.03.2012 Prezídium Policajného zboru odboru železničnej polície žiadal, aby mu bolo umožnené nahliadnuť do spisu, čo mu bolo umožnené oznámením zo dňa 10.04.2012; dňa 16.12.2012 bol vydaný rozkaz Riaditeľa Odboru Železničnej polície, Prezídia Policajného zboru č. 15, ktorým sa zriaďuje komisia na prerokovanie odvolania žalobcu podľa zákona č. 73/1998 Z.z.; dňa 15.05.2012 bol spísaný úradný záznam, z ktorého vyplýva, že právny zástupca žalobcu, ako aj žalobca mal možnosť nahliadnuť do administratívneho spisu žalovaného, na čo žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu doručil dňa 22.05.2012 stanovisko, ako aj návrh na vykonanie dokazovania; v spise sa nachádza Uznesenie Vojenskej obvodnej prokuratúry č. OPv 39/10 zo dňa 18.06.2010, ktorým bolo podľa § 215 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku zastavené trestné stíhanie obvinených Z. stíhaných za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona spáchaných spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona.

Krajský súd námietku žalobcu, že v predmetnej veci rozhodoval nepríslušný orgán považoval za právne neopodstatnenú. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 1 zákona č. 547/2010 Z.z. o začlenení Železničnej polície do Policajného zboru a o zmene a doplnení niektorých zákonov v spojení s § 2 ods. 1, s § 3 ods. 1 uvedeného zákona, ktorú právnu úpravu citoval, poukazom na rozhodnutie ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky č. 42 zo dňa 23. marca 2009, rozhodnutie ministra vnútra Slovenskej republiky č. p.: SLV-PS-1051/2010 zo dňa 23.12.2010, rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 164/2010 o prechode správy majetku, majetkových práv a záväzkov z rozpočtovej organizácie Železničná polícia na rozpočtovú organizáciu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, nariadenie ministra vnútra Slovenskej republiky č. 161/2010 o zriadení útvarov služby železničnej polície Policajného zboru a o zmene a doplnení niektorých interných aktov riadenia, konštatoval, že odvolacím orgánom v predmetnej veci je riaditeľ odboru železničnej polície prezídia PZ.

Krajský súd nesúhlasil ani s námietkou žalobcu, že vo výrokovej časti personálneho rozkazu nie je

popísané konkrétne konanie žalobcu a bol mu doručený personálny rozkaz, na ktorom absentuje podpis nadriadeného, ktorý ho vydal. V danej súvislosti krajský súd poukázal na právny názor NS SR sp.zn 4 SŽ 99/03, ako aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 105/06-45, podľa ktorého okrem iného cit.: „Náležitosti rozhodnutia, obsahové aj formálne upravuje zákon v § 241 bez sankcie neplatnosti. Krajský súd poukazom na to, že meritórne rozhodnutie vo veci a jeho náležitosti, výrok, odôvodnenie a poučenie tvorí jeden celok a práve rozhodnutie vo veci ako celok musí viesť k presvedčivosti o jeho správnosti, uviedol, že personálny rozkaz a napadnuté rozhodnutie spĺňa po obsahovej aj formálnej stránke všetky zákonom predpísané náležitosti a ich doručenie bolo v súlade s ustanovením § 266 ods. 3 zákona.

Ďalej krajský súd uviedol, že predmetom rozhodovania prvostupňového správneho orgánu a žalovaného, bolo prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka ŽP z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e) zákona. Personálnym rozkazom o prepustení žalobcu zo služobného pomeru nebolo rozhodované o žalobcovej vine, ale týmto rozhodnutím sa rozhodovalo o jeho zotrvaní, resp. nezotrvaní v služobnom pomere, pretože jeho protiprávnym konaním sa spreneveril služobnej prísaha alebo služobným povinnosťami. Prvostupňový správny orgán si splnil zákonnú povinnosť a žalobcu oboznámil v rámci samostatného personálneho konania s dôkazmi, ktorými mu bolo preukázané porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Krajský súd konštatoval, že vykonaným šetrením a dôsledným vyhodnotením všetkých zadovážených dôkazov jednotlivo i v ich vzájomných súvislostiach bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo v neprospech žalobcu, bol spoľahlivo zistený a ustálený skutočný stav veci a žalobcovi bolo protiprávne konanie dostatočne preukázané.

Záverom krajský súd poukázal na to, že žalobca podľa § 238 ods. 3 zákona v celom konaní o jeho prepustení zo služobného pomeru a taktiež ani v podanom odvolaní sám nepredložil taký hodnoverný a presvedčivý dôkaz, ktorým by spochybnil objektívne zistený skutočný stav veci a vyvrátil skutočnosť, na základe ktorých bol v jeho prípade aplikovaný dôvod prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona. Podľa názoru krajského súdu v konaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka ŽP boli zabezpečené dôkazy, ktorými bolo preukázané, že žalobca svojím konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Krajský súd žalobu žalobcu zamietol s poukazom na § 250j ods. 1 O.s.p..

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania.

V dôvodoch odvolania žalobca namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vytýkal prvostupňovému súdu, že sa nevysporiadal s otázkou odvolacieho orgánu, ktorý mal na základe novely zák. č. 73/98 Z.z. v znení neskorších predpisov, zák. č. 547/10 Z.z. rozhodovať o odvolaní žalobcu. Namietal, že o odvolaní rozhodol orgán, ktorý nebol príslušný o odvolaní rozhodovať. Nesúhlasil s názorom prvostupňového súdu pri posudzovaní tejto skutočnosti. Uviedol, že pokiaľ súd prvého stupňa poukazuje na rozkaz ministra vnútra č. 164/2010 nesprávne právne posudzuje otázku odvolacieho orgánu v danej veci, keď uznáva, že toto je možné upraviť interným predpisom.

Ďalej namietal, že prvostupňový súd sa nevysporiadal s formálnym nedostatkom personálneho rozkazu č. 134, ktorý nepodpísal nadriadený, ktorý bol oprávnený rozhodnúť o prepustení v zmysle ust. § 193 ods. 1 zák. číslo 73/98 Z.z. v rozpore s ust. § 241 ods. 1, keď rozhodnutie musí byť podpísané s

uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal. Mal naďalej za to, že ak napadnuté rozhodnutie nepodpísala osoba oprávnená, nie je právne účinné, návrh na prepustenie nespracoval bezprostredne nadriadený. Trval na tom, že vo výrokovej časti personálne rozkazu o prepustení, ktorý cituje iba „podľa § 192 ods.1 písm. e) zák. číslo 73/98 Z.z. v znení neskorších predpisov“, nie je jediným slovom popísané konkrétne konanie porušenia služobnej prisahy, povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej moci.

Namietal, že žalovaný nevychádzal zo spoľahlivo zisteného stavu, nezabezpečil vlastným šetrením dôkazy, ktoré by usvedčovali žalobcu z porušenia služobnej prisahy, povinností zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej moci. Ďalej uviedol, že napriek tomu, že v odôvodnení „odvolací orgán“ uvádza, že nevychádza z trestnej veci sústavne na uznesenia a na podania v trestnej veci poukazuje. Tiež namietal, že žalovaný nerešpektuje uznesenie Vojenskej obvodnej prokuratúry Bratislava 3 číslo spisu OPv 39/10 zo dňa 18.06.2010. Vytýkal prvostupňovému súd, že sa v rozsudku nevysporiadal so závermi senátu Generálneho riaditeľa železničnej polície, na základe predchádzajúceho prerokovania v zmysle ust. § 243 ods. 2 citovaného zákona, ktorý jednohlasne odporučil zrušiť personálny rozkaz o prepustení v plnom rozsahu v súlade s ust. § 243 ods. 3 zák. číslo 73/98 Z.z..

Ďalej žalobca poukázal na právny záver uvedený v rozsudku krajského súdu v predchádzajúcom konaní 4 S 193/2010, že zistenie skutočného stavu, z ktorého vychádza správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisu, o čom sa nahliadnutím do spisu presvedčil.

Záverom žalobca uviedol, že napokon aj trestné konanie bolo skončené tak, že bolo zastavené z dôvodu, že skutok sa nestal a ďalšie konania boli prerušené z dôvodu, že sa nepodarilo preukázať skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe.

III.

Na odvolanie žalobcu sa vyjadril žalovaný tak, že navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia vyslovil názor, že krajský súd rozhodol v súlade s Občianskym súdnym poriadkom, keď podanú žalobu zamietol po riadnom zistení skutkového stavu veci, čo vyplýva aj z jeho odôvodnenia. Žalovaný sa v plnom rozsahu stotožnil s názorom súdu prvého stupňa vyjadreným v dôvodoch rozsudku. Súčasne poukázal na jeho doterajšie vyjadrenia v predmetnej veci.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach dôvodov podaného odvolania žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu č. PPZ-OŽP-471-007/2012 zo dňa 06.06.2012, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu,

ako aj zákonnosť postupu a rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť postupu žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúvacieho konania v danej veci je rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a postup predchádzajúci jeho vydaniu, ktorým bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté o prepustení žalobcu podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. zo služobného pomeru príslušníka ŽP z dôvodu, že svojím konaním porušil služobnú prisahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 246c ods.1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Podľa § 219 ods.1,2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods.1, veta prvá, O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods.2 O.s.p.).

Z predloženého spisového materiálu krajského súdu súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného odvolací súd mal preukázané, že preskúvaným rozhodnutím č. PPZ-OŽP-471-007/2012 zo dňa 06.06.2012 žalovaný správny orgán - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky Prezídium Policajného zboru, odbor Železničnej polície, odvolanie žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu

riaditeľa Oblastnej správy Železničnej polície (ďalej aj „ObS ŽP“) Trnava - personálnemu rozkazu č. 134 zo dňa 24.02.2009 zamietol a napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Personálnym rozkazom riaditeľa ObS ŽP Trnava č. 134 zo dňa 24.02.2009 bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka ŽP z dôvodu, že svojím konaním porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Odvolací súd sa predovšetkým zaoberal otázkou právomoci žalovaného na rozhodovanie o odvolaní žalobcu proti personálnemu rozkazu Oblastnej správy Železničnej polície Trnava č. 134 zo dňa 24.2.2009, keďže žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa vytýkal prvostupňovému súdu, že sa nevysporiadal s otázkou odvolacieho orgánu, ktorý mal na základe novely zák. č. 73/98 Z.z. v znení neskorších predpisov, zák. číslo 547/10 Z.z. rozhodovať o odvolaní žalobcu, namietajúc, že o odvolaní rozhodol orgán, ktorý nebol príslušný o odvolaní rozhodovať.

Podľa § 1 zákona č. 547/2010 Z.z. o začlenení Železničnej polície do Policajného zboru a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 547/2010 Z.z.) Železničná polícia sa začleňuje do Policajného zboru.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 547/2010 Z.z. príslušníci Železničnej polície sa stávajú príslušníkmi Policajného zboru; ich služobný pomer podľa osobitného predpisu (Zákon č. 73/1998 Z.z.) sa zachováva.

Podľa § 3 ods. 1,2 zákona č. 547/2010 Z.z. konania vo veciach služobného pomeru príslušníkov Železničnej polície a konania o opravných prostriedkoch vo veciach služobného pomeru príslušníkov Železničnej polície začaté podľa osobitného predpisu (Zákon č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov) pred 1. januárom 2011 sa dokončia podľa osobitného predpisu (Zákon č. 73/1998 Z.z.) ako konania vo veciach služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru a konania o opravných prostriedkoch vo veciach služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru.

Ak sa v iných všeobecne záväzných právnych predpisoch používajú slová "Železničná polícia" alebo "príslušník Železničnej polície", rozumie sa tým "Policajný zbor" alebo "príslušník Policajného zboru".

Zákon č. 547/2010 Z.z. o začlenení Železničnej polície do Policajného zboru a o zmene a doplnení niektorých zákonov nadobudol účinnosť 1. januára 2011.

Podľa § 232 zákona č. 73/1998 Z.z. konanie v prvom stupni vo veciach služobného pomeru uskutočňuje a rozhoduje v ňom minister a nadriadený a ďalšie subjekty, ak to ustanovuje tento zákon (ďalej len "oprávnený orgán").

Podľa § 243 ods.1 zákona č. 73/1998 Z.z. odvolacím orgánom je najbližší nadriadený orgánu, ktorý rozhodnutie vydal.

Z citovanej právnej úpravy vyplýva, že účinnosťou zákona č. 547/2010 Z.z., t.j. dňom 1.1.2011 došlo k začleneniu Železničnej polície do Policajného zboru a príslušníci Železničnej polície sa stávajú príslušníkmi Policajného zboru, s tým, že ich služobný pomer sa podľa osobitného predpisu a to podľa zákona č. 73/1998 Z.z. zachováva. Konania vo veciach služobného pomeru príslušníkov Železničnej

polície a konania o opravných prostriedkoch vo veciach služobného pomeru príslušníkov Železničnej polície začaté pred účinnosťou uvedeného zákona podľa zákona č. 73/1998 Z.z. sa dokončia ako konania vo veciach služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru a konania o opravných prostriedkoch vo veciach služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru. Aplikujúc právnu úpravu zákona č. 73/1998 Z.z. príslušným orgánom vo veciach služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru je minister, v právomoci ktorého je vnútornými právnymi predpismi zriaďovať, zmeniť, resp. zrušiť organizačné zložky ministerstva.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa považoval za nedôvodnú námietku žalobcu o nedostatku právomoci žalovaného rozhodovať o jeho odvolaní proti personálnemu rozkazu Oblastnej správy Železničnej polície Trnava, č. 134 zo dňa 24.02.2009. Uvedenou námietkou žalobcu sa súd prvého stupňa vysporiadal v dostatočnom rozsahu v odôvodnení napadnutého rozsudku, s ktorým záverom odvolací súd sa stotožňuje a súčasne naň poukazuje.

Odvolací súd nesúhlasil ani s ďalšími námietkami žalobcu, ktorými namietal, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil, nevysporiadal sa s formálnym nedostatkom personálneho rozkazu č. 134, keď ho nepodpísal nadriadený, ktorý bol oprávnený rozhodnúť o prepustení v zmysle ust. § 193 ods. 1 zák. číslo 73/98 Z.z. v rozpore s ust. § 241 ods. 1, majúce za následok jeho právnu neúčinnosť, návrh na prepustenie nespracoval bezprostredne nadriadený, vo výrokovej časti personálneho rozkazu o prepustení nie je popísané konkrétne konanie porušenia služobnej prisahy, povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej moci.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e), navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

Podľa § 48 ods.3 zákona č. 73/1998 Z.z. policajt je povinný a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, b) vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas, c) oznámiť bezprostredne nadriadenému poruchy a nedostatky, ktoré ohrozujú alebo sťažujú výkon štátnej služby, a hroziacu škodu, d) zakročiť, ak hrozí škoda a na jej odvrátenie je potrebný neodkladný zákrok; nemusí tak urobiť, ak mu v tom bráni dôležitá okolnosť alebo ak by tým seba alebo iné osoby vystavil vážnemu ohrozeniu, e) pri výkone štátnej služby dodržiavať pravidlá služobnej zdvorilosti a správať sa slušne k štátnym zamestnancom a v služobnom styku aj k ostatným občanom, f) zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného, g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, h) dodržiavať služobnú disciplínu, i) vykonávať štátnu službu nestranne, j) poskytnúť Policajnému zboru osobné údaje, ktoré sú nevyhnutné na realizáciu práv a povinností vyplývajúcich zo služobného pomeru, k) plne využívať čas služby a dodržiavať ustanovený základný čas služby v týždni, prípadne kratší čas služby v týždni; to neplatí v prípade, že mu bolo udelené služobné voľno alebo dovolenka, l) byť pri výkone štátnej služby usporiadaný a dbať o náležitú úpravu svojho zovňajšku, m) oznámiť bezodkladne bezprostredne nadriadenému príbuzenské vzťahy podľa § 18, ktoré vznikli počas trvania služobného pomeru, n) plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov, o) preukázať nadriadenému, že riadne študuje a bezodkladne mu oznámiť všetky zmeny súvisiace so štúdiom pri výkone štátnej služby, p) predložiť bezodkladne nadriadenému rozhodnutia zakladajúce stratu bezúhonnosti, r) oznámiť bez zbytočného odkladu nadriadenému stratu alebo odcudzenie svojho služobného preukazu alebo služobného odznaku, s)

podrobiť sa lekárskej prehliadke, prieskumnému konaniu alebo psychologickému vyšetreniu na zistenie zdravotnej a duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby, t) nastúpiť do výkonu štátnej služby bezodkladne po zrušení rozhodnutia o skončení služobného pomeru a oboznámiť s týmto rozhodnutím bezprostredne nadriadeného, u) zvyšovať si odborné vedomosti, zručnosti, schopnosti a návyky potrebné na výkon štátnej služby a prehlbovať si kvalifikáciu, v) dodržiavať liečebný režim určený ošetrojúcim lekárom počas dočasnej neschopnosti na výkon štátnej služby pre chorobu alebo úraz a zdržiavať sa na adrese uvedenej na tlačive, ktorým sa potvrdzuje dočasná neschopnosť na výkon štátnej služby pre chorobu alebo úraz.

Podľa § 233 ods. 1, 2, zákona č. 73/1998 Z.z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady.

Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z.z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.

Účastník konania je oprávnený navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy.

Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

Odvolací súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa v predmetnej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne právne posúdil a dôvody svojho rozhodnutia náležite zdôvodnil v odôvodnení svojho rozhodnutia, z ktorých dôvodov žalovaný správny orgán postupoval a rozhodol zákonne, keď potvrdil prvostupňové rozhodnutie napadnuté odvolaním žalobcu a tento rozklad zamietol, jeho rozhodnutie obsahuje všetky formálne aj obsahové náležitosti, ktoré vyžaduje ustanovenie § 241 zákona č. 73/1998 Z.z., najmä, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami sa správny orgán riadil pri hodnotení dôkazov a použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval. A preto odvolací súd považoval napadnutý rozsudok, ktorým krajský súd žalobu zamietol, za súladný so zákonom.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa pri rozhodovaní o prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ je potrebné, aby bolo žalobcovi dostatočne preukázané, že svojím protiprávnym konaním porušil služobnú povinnosť a služobnú prisahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo zároveň na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, ktorá skutočnosť bola v preskúmvanej veci splnená.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti žalobcu, že súdy v správnom súdnictve pri

preskúmaní zákonnosti rozhodnutia orgánu štátnej správy nie sú súdom skutkovým, ale preskúmajú zákonnosť rozhodnutia verejnej správy a v rámci toho vykonávajú súdny prieskum v rozsahu zákonom stanoveným právnou úpravou ustanovenou v § 245 ods. 2 O.s.p. a pri preskúmaní zákonnosti takéhoto rozhodnutia zisťujú, či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonov, zamerajúc pozornosť, či správny orgán vychádzal z náležite zisteného skutkového stavu veci a či správne aplikoval právny predpis na predmetný skutok. Prieskum je zameraný aj na zisťovanie, či žalobou napadnuté rozhodnutie je zrozumiteľné a náležite zdôvodnené, a to osobitne v nadväznosti na aplikovaný inštitút správneho uváženia.

Podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti je predmetom správneho uváženia žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prisahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože tým by vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správnych orgánov v konkrétnej právnej veci sa musí obmedziť len na hodnotenie, či vykonané dôkazy, z ktorých správne orgány vychádzali, nie sú pochybné, a to najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správne orgány dospeli. Hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov nemôže byť ľubovoľné. Správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov len potom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. Hodnotenie dôkazov predstavuje zložitý myšlienkový postup, v rámci ktorého správny orgán na základe svojich logických systematických a historických úsudkov, ako aj účelu zákona, určité tvrdenia prijíma a iné odmieta.

Vzhľadom na skutočnosť, že nie je oprávnením prieskumného súdu nahradiť použité správne uváženie svojím vlastným, keď súčasťou preskúmania súdu je len posúdenie, či správne uváženie je logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení, odvolací súd, vychádzajúc z uvedeného, dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že úsudok správnych orgánov v danej veci bol logicky možným záverom vychádzajúcim z dôkazov, ktoré boli vykonané. Správny orgán prvého stupňa resp. žalovaný bol oprávnený rozhodnúť o tom, ktoré dôkazy a v akom rozsahu vykoná, pričom hodnotenie vykonaných dôkazov bolo vecou správnej úvahy správneho orgánu, ktorý taktiež bol oprávnený posúdiť, či vykonané dôkazy postačujú alebo je potrebné vykonať ďalšie dôkazy, pričom z administratívneho spisu aj podľa názoru odvolacieho súdu je zrejmé, že žalobca mal v rámci správneho konania možnosť využiť svoje subjektívne práva vyplývajúce mu zo zákona, keď návrh na jeho prepustenie zo služobného pomeru mu bol doručený s poučením o jeho práve na vyjadrenie a predkladanie návrhov a dôkazov, ktoré právo aj využil, návrh bol prerokovaný s príslušným odborovým orgánom, ktorý nemal námietok k jeho prepusteniu a v ďalšom konaní žalovaný v intenciách názoru súdu vyslovenom v zrušujúcom rozsudku odstránil aj procesné pochybenie spočívajúce v umožnení žalovaného v novom konaní žalobcovi nahliadnuť do jeho osobného spisu pred vydaním rozhodnutia.

Vychádzajúc zo skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov spĺňajú zákonné náležitosti v súlade s citovanou právnou úpravou ustanovenou v § 241 zákona č. 73/1998 Z.z., keďže z úvodnej časti rozhodnutia je zrejmé ktorý orgán verejnej správy ho vydal, na základe ktorého zákonného zmocnenia, označenie vecí a účastníka konania a vo výrokovej časti je zákonným spôsobom uvedené samotné jadro rozhodnutia odkazom na príslušnú právnu normu a v odôvodnení rozhodnutia príslušný správny orgán náležite zdôvodnil svoje právne závery podložené skutkovými zisteniami označiac podklady, na základe ktorých svoj právny záver ustálil. Nie je možné stotožniť sa s tvrdením žalobcu, že vo výroku rozhodnutia nie je uvedený skutok, ktorým sa mal dopustiť porušenia povinnosti zakladajúcim dôvod jeho prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods.1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z.. Odvolací súd k uvedenému uvádza. Žalobca bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka železničnej polície podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z., a to z dôvodu porušenia služobnej prisahy a služobnej povinnosti. Zodpovednosť žalobcu ako policajta za uvedené porušenie právnej povinnosti nie je možné stotožňovať s jeho disciplinárnou alebo jeho trestnou

zodpovednosťou. Správne personálne konanie o prepustení zo služobného pomeru a disciplinárne konanie ako aj trestné konanie sú samostatnými konaniami s osobitnou právnou úpravou. Vzhľadom k uvedenému rozhodnutie o prepustení policajta v zmysle § 192 ods.1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z. nemožno považovať za nezákonné pokiaľ vo výroku rozhodnutia nie je popísaný skutok porušenia právnej povinnosti tak, ako to zákonodarcu predpokladá v rozhodnutiach orgánov verejnej správy, ktorými sa účastníkovi konania ukladá sankcia za porušenie právnej povinnosti. Z administratívneho spisu taktiež vyplýva, že rozhodnutie o prepustení bolo riadne podpísané osobou oprávnenou k vydaniu rozhodnutia s uvedením mena priezviska a hodnosti a rozhodnutie bolo opatrené okrúhlou pečiatkou. Originál rozhodnutia je súčasťou administratívneho spisu. Žalobcovi ako účastníkovi konania resp. jeho právnej zástupkyňi sa doručoval opis rozhodnutia opatrený podpisom pracovníka, ktorý odpis vyhotovil.

Odvolací nesúhlasil tiež s odvolacou námietkou, ktorou žalobca namietal, že žalovaný nevychádzal zo spoľahlivo zisteného stavu, nezabezpečil vlastným šetrením dôkazy, ktoré by ho usvedčovali z porušenia služobnej prísahy, povinností zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej moci, že žalovaný nerešpektuje uznesenie Vojenskej obvodnej prokuratúry Bratislava 3 číslo spisu OPv 39/10 zo dňa 18.06.2010.

Odvolací súd sa k uvedenej námietke uvádza. Žalobca bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka železničnej polície podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z.. Pri prepustení policajta zo služobného pomeru podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z.z. pre porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom (za súčasného splnenia ďalšej podmienky, že ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby) ide o najprísnejšiu sankciu, ktorú však nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou policajta. Porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti nemusí dosahovať intenzitu trestného činu. Dôvody prepustenia § 192 ods. 1 písm. e) citovaného zákona musia byť dané v okamihu prepustenia bez ohľadu na možný, budúci výsledok trestného konania; personálne konanie prebieha nezávisle od trestného konania. Administratívne (správne) konanie sa od trestného procesného práva odlišuje okrem iného aj väčšou neformálnosťou procesu a podstatne voľnejšou procesnou úpravou dokazovania. V správnom konaní možno použiť ako listinné dôkazy tiež výpovede svedkov z vyšetrovacieho spisu, a to pred tým, než došlo k právoplatnému odsúdeniu pre trestný čin, prípadne oslobodeniu spod obžaloby. V konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru sa nerieši trestná zodpovednosť policajta. Otázka viny zo spáchania trestného činu nie je predbežnou otázkou, od vyriešenia ktorej závisí rozhodnutie o prepustení policajta z dôvodu uvedeného v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z.z.. Súčasne vedené trestné konanie voči policajtovi nemá vplyv na priebeh personálneho konania. Právoplatné odsúdenie pre úmyselný trestný čin alebo odsúdenie na nepodmienečný trest odňatia slobody je napokon aj iným dôvodom na prepustenie zo služobného pomeru, a to podľa § 192 ods. 1 písm. f) zák. č. 73/1998 Z.z., ktorý dôvod nemožno zamieňať s prepustením zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) uvedeného zákona. Napriek skutočnosti, že konanie o prepustenie zo služobného pomeru nemožno zamieňať s trestným konaním a toto konanie nie je ani závislé od výsledkov trestného konania, platí, že ak sú na účely takéhoto konania využité dôkazy z trestného konania, tieto podliehajú hodnoteniu v zmysle ust. § 238 ods. 4 zák. č. 73/1998 Z. z., aj s prihliadnutím na výsledky ich vykonania v trestnom konaní.

Vzhľadom k uvedenému a vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že žalovaný a ani súd prvého stupňa sa nezaoberal jeho námietkou, že trestné konanie vedené voči nemu bolo zastavené z dôvodu, že skutok sa nestal. Z uznesenia Vojenskej obvodnej prokuratúry Bratislava zo dňa 18.6.2010 č. OPv 39/10 vyplýva, že bolo zastavené trestné stíhanie okrem ďalších osôb aj voči žalobcovi za skutok, že v Bratislave, v priestoroch Hlavnej železničnej stanice dňa 12.01.2009, v presne nezistenom čase, okolo o 23.00 hod. fyzicky napadli Z. O., čím poškodenému spôsobili zranenia s dobou liečenia v trvaní 7 až 10 dní, pretože je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie. Z obsahu personálneho rozkazu, ako aj žalobou napadnutého rozhodnutia vyplýva, že dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru nebol len skutok fyzického napadnutia Z. O., ale aj ďalšie skutky, opísané v personálnom rozkaze, preukázanie ktorých potvrdili svedkovia ako poškodení a príslušníci ŽP.

Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu odvolací súd zhodne s názorom súdu prvého stupňa považoval za zrejmé, že v administratívnom konaní správny orgán na základe vykonaného dokazovania mal preukázať, že skutkov kladených žalobcovi za vinu, sa žalobca dopustil, čo napokon vyplýva aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného, a preto pokiaľ v rámci trestného konania bolo preukázané, že vyššie uvedeného skutku sa žalobca nedopustil, z ktorého dôvodu bolo trestné konanie voči žalobcovi zastavené, táto skutková okolnosť, nemá právnu relevanciu na preukázanie, že by žalobca bol prepustený zo služobného pomeru v rozpore so zákonom, keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca svojim konaním, uvedeným v personálnom rozkaze, sa dopustil protiprávneho konania, ktoré možné kvalifikovať ako porušenie služobne prisahy alebo služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona, nakoľko žalobca porušil povinnosť policajta v zmysle § 48 ods., písm. g/ zákona č. 73/1998 Z.z., keď sa v čase mimo výkonu štátnej služby dopustil konania, ktoré narušilo vážnosť Železničnej polície a ohrozilo dôveru v nej. Z uvedených dôvodov ak trestné stíhanie pre skutok (jeden z dôvodom skončenia služobného pomeru), bolo zastavené z dôvodu, že skutok sa nestal a teda ho žalobca nespáchal, nemožno túto skutočnosť kvalitatívne hodnotiť ako novú skutočnosť spôsobilú mať podstatný vplyv na rozhodnutie žalovaného vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru. Odvolací súd preto dospel tiež k záveru, že žalovaný správny orgán vychádzal zo správneho právneho posúdenia veci, keď žalobcom uplatnenú novú skutočnosť a dôkaz vyhodnotil ako nedostatočný pre zrušenie prvostupňového rozhodnutia.

Odvolací súd súhlasí s teoretickou úvahou žalobcu, že rozhodnutiu súdu vo veci samej musí predchádzať činnosť súdu zameraná na spoľahlivé zistenie skutkového stavu, t.j. dokazovanie zodpovedajúce garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle čl. 46 ods.1, 2 Ústavy Slovenskej republiky, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, a to najmä garanciam obsiahnutým v princípe rovnosti zbraní ako jedného zo základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. Nemožno však mať za to, že by žalovaný resp. krajský súd sa uvedenými zásadami nespravoval. V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti žalobcu, že pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods.1 O.s.p.). V správnom súdnictve súd vychádza zo skutkových okolností zistených správnym orgánom a dôkazy vykonáva len za účelom preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia. Zdôrazňuje, že súd v správnom súdnictve na rozdiel od všeobecného civilného súdnictva nie je súdom skutkovým, ale na základe oprávnenia, ktoré zákonodarcu zveruje správne súdu v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, správny súd preskúmava zákonnosť rozhodnutia orgánu štátnej správy a postup, ktorý mu predchádzal, za účelom čoho si zadováži administratívny spis.

Pokiaľ žalobca namietal, že prvostupňový súd postupoval v rozpore s právnou úpravou ustanovenou v Občianskom súdnom poriadku a osvojil si tvrdenia žalovaného, odvolací súd sa nemohol stotožniť s jeho argumentáciou. V danej súvislosti treba zdôrazniť, že služobný pomer príslušníka Železničnej polície nemá znaky súkromnoprávneho pomeru, ale verejno-právneho vzhľadom na jeho charakter, keďže ide o pomer štátno-služobný, ktorý vzniká individuálnym mocenským aktom služobného funkcionára a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pracovnoprávneho pomeru. V štátno-služobnom pomere účastníci nemajú rovnaké postavenie, čo sa prejavuje v spôsobe vzniku, zmeny a skončenia tohto pomeru, úprave nárokov vyplývajúcich z tohto pomeru a úprave konania pred služobnými orgánmi. Uvedený názor vychádza z judikatúry Ústavného súdu SR napr. č.k. ÚS 403/2011-23 v zmysle ktorej „K námietke sťažovateľa o porušení jeho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že dospel k záveru, že aplikovateľnosť citovaného článku dohovoru v posudzovanom konaní nie je daná. Článok 6 ods. 1 dohovoru garantuje spravodlivý proces pri rozhodovaní súdu o „občianskych právach alebo záväzkoch“ alebo o oprávnenosti „akéhokoľvek trestného obvinenia“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) pojmy „práva alebo záväzky občianskej povahy“ a „trestné obvinenie“ treba vykladať autonómne od ich definovania v zmysle vnútroštátneho právneho poriadku členských štátov dohovoru. Medzi občianske práva alebo záväzky možno zahrnúť aj rozhodovanie súdov o niektorých právach vyplývajúcich z verejného práva. Európsky súd pre ľudské práva konštatoval, že aj konania kvalifikované vnútroštátnym

právom ako súčasť verejného práva môžu spadať do poľa pôsobnosti čl. 6 dohovoru v jeho občianskoprávnej časti, ak je ich výsledok rozhodujúci pre práva a povinnosti súkromného charakteru“.

Postavením príslušníkov ozbrojených zložiek sa vo svojej judikatúre zaoberal aj ESĽP, v ktorej Súd konštatoval, že právo členských štátov zásadne rozlišuje medzi štátnymi zamestnancami a súkromnoprávnymi zamestnancami, pričom spory týkajúce sa náboru, výkonu povolania (kariéry) a ukončenia pracovnej činnosti štátnych zamestnancov všeobecne nespádajú do pôsobnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozhodnutie vo veci *Niegel* proti Francúzsku zo 17. marca 1997). Výnimkou sú len prípady, ak predmetom sporu sú priamo práva majetkovej povahy (napr. právo na dôchodok verejných zamestnancov, práva týkajúce sa platových pomerov týchto zamestnancov. Súd sa otázkou aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 Dohovoru na štátnych zamestnancov založené na povahe funkcií a zodpovednosti, aké zamestnanec vykonáva zaoberal aj v prípade *Pellegrin* proti Francúzsku (rozhodnutie z 8.12.1999, sťažnosť č. 28541/95), v ktorom konštatoval, že z poľa pôsobnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru sú vylúčené iba spory zamestnancov štátu, ktorých zamestnanie je charakteristické špecifickými činnosťami verejnej správy do tej miery, v akej táto koná ako držiteľka verejnej moci poverená ochranou všeobecných záujmov štátu alebo iných verejných spoločenských. Jasný príklad takých činností predstavujú ozbrojené sily a polícia.

Odvolací súd nemohol považovať za dôvodnú ani námietku žalobcu, že prvostupňový súd sa v rozsudku nevysporiadal so závermi senátu Generálneho riaditeľa železničnej polície, na základe predchádzajúceho prerokovania v zmysle ust. § 243 ods. 2 citovaného zákona, ktorý jednohlasne odporučil zrušiť personálny rozkaz o prepustení v plnom rozsahu v súlade s ust. § 243 ods. 3 zák. číslo 73/98 Z.z.. K uvedenej námietke odvolací súd konštatuje. Podkladom pre vydanie napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu ako odvolacieho orgánu bolo stanovisko komisie zriadenej rozkazom riaditeľa odboru Železničnej polície Prezídia Policajného zboru č. 15 zo dňa 16.04.2012. Úlohou odvolacieho orgánu v novom konaní nebolo posudzovať postup a rozhodnutie odvolacieho orgánu Generálneho riaditeľstva železničnej polície ani poradnej komisie Generálneho riaditeľstva Železničnej polície, ale preskúmať prvostupňové rozhodnutie riaditeľa Oblastnej správy Železničnej polície Trnava č. 134 zo dňa 24.02.2009. Stanovisko poradnej komisie nie je pre rozhodnutie odvolacieho orgánu záväzné. Komisia je pre ministra len orgánom poradným.

Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmvanej veci postupom v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd sa nestotožnil s námietkami žalobcu, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods.2 písm. f/ O.s.p.), a preto vchádzajúc zo skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu poukazom na závery uvedené vyššie odvolací súd považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť jeho odvolacieho návrhu.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil, keď nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov tohto konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.